

4 Regionaal

Verhaal van de dag

De Noordwijkse Iris Schlagwein (31) is huisloos. Dat wil zeggen: ze heeft geen huur- of koopwoning, maar trekt van oppashuis naar oppashuis. Dat heeft veel voordelen en, zo zegt ze zelf: eigenlijk helemaal geen nadelen.

Iris Schlagwein zorgt voor de poes en de planten in haar Haagse oppashuis.

Iris trekt van oppashuis

Laura Heerlien
l.heerlien@hollandmediacombinatie.nl

Den Haag * Waarom heb je een eigen woning nodig om je thuis te voelen? Iris Schlagwein vraagt het regelmatig als men weer eens verbaasd reageert omdat ze kan leven zoals ze leeft. Iris woont nu twee weken in Den Haag, straks verhuist ze voor veertien dagen naar Brugge. De eerste twee weken van juli heeft ze nog geen huis. Ze past op planten, poezen en andere dieren als bewoners op vakantie gaan en leeft zo al twee jaar uit haar koffer.

Vooraf dat niet zeker weten of je een plek hebt waar je terecht kunt, zal bij de gemiddelde Nederlander een licht gevoel van paniek veroorzaken. Iris heeft daar geen last van. Wat natuurlijk wel helpt is dat ze in noodgevallen altijd bij familie in Noordwijk kan aankloppen en dat ze als opruimcoach niet gebonden is aan werk op een kantoor. „Ik hoef niet bang te zijn dat ik ooit onder een brug hoef te slapen.“ We zijn in Den Haag, in een grote

woning van een wat ouder echtpaar. Het toilet hangt vol met vakantiekiekjes. Het reislustige stel is inmiddels dik in de zeventig, maar ondanks die hoge leeftijd met veel enthousiasme aan het fietsen in de Kaukasus. Ze vroegen Iris via haar website om op de poes en de plantjes te passen. „Mensen weten me inmiddels via dat kanaal goed te vinden.“

Het begon twee jaar geleden. Iris en haar vriend hadden na tien jaar latten net een huis gekocht, toen zij zich realiseerde dat man en woning toch geen goede keuze waren. Het klopte niet meer. „Ik kan me voorstellen dat je zegt: had ze dat niet even eerder kunnen bedenken? Maar nee, zo werkt het dus niet. Althans: niet bij mij. Als ik het eerder had bedacht dan was ik wel eerder weggegaan.“

Zusje

Omdat ze geen vaste baan en vrijwel geen geld had, was een eigen (huur)huis ingewikkeld. „Eerst kon ik bij m'n zusje terecht, maar omdat ze hoogzwanger was wilde ik haar en haar man niet al te lang belasten met mijn aanwezigheid.

Via via kon ik tijdelijk op iemands huis passen, vlakbij Sassenheim. Dat was meteen helemaal geweldig. Vier kippen, een poes, en een parkiet om voor te zorgen, in een huis tussen de bollenvelden, met een gigantische tuin. Zij waren ontzettend bij dat ik tweeënhalve week wilde komen wonen, ik vond het geweldig dat ik daar mócht wonen. Daarna kwam er weer een ander huis op mijn pad en nou ja, het beviel me eigenlijk wel. Er is altijd wel ergens iemand op vakantie, via mond-tot-mondreclame kom je een heel eind en de voorwaarden zijn simpel. We doen alles met gesloten beurs. Ik verdien niets, maar hoef ook niet te betalen.“

Den Haag is haar 26ste huis. In de afgelopen twee jaar heeft ze van alles bewoond, ook een klein flatje schuwt ze niet. „Ik maak van tevoren kennis met de eigenaren. Het moet namelijk wel klikken, een huis moet goed voelen. Is het bijvoorbeeld erg donker, of wordt er geroookt, dan doe ik het niet.“ Het huis in Den Haag is vrij vol. Dat is vaker bij wat oudere mensen, weet ze uit ervaring. Aan de

muren hangen foto's van kinderen, kleinkinderen: foto's die het familieverhaal vertellen. Ze staan symbool voor het gevoel van 'thuis'. Het Haagse echtpaar komt straks na hun fietsvakantie terug in het vertrouwde, terwijl Iris weer verder trekt naar een nieuwe plek waar ze haar weg moet zien te vinden. Toch maakt dat haar niet onrustig, of ontheemd. „Allereerst: de persoonlijke spullen van een ander zeggen me weinig. Mijn thuisgevoel zit niet in spullen, of tussen muren, dat zit gewoon in mij. Mijn weg vinden in een huis gaat snel: binnen een halve dag begrijp ik de keuken. En mijn zorgen zijn klein. Behalve verzekeringen heb ik vrijwel geen vaste lasten. Ik sta ingeschreven bij mijn zusje in Noordwijk en hoef me niet druk te maken om onderhoud van woning of auto. Mijn persoonlijke spullen zitten in een handbagagekoffer en meer heb ik ook echt niet nodig.“

Slippers

De koffer heeft aan de ene kant een paar sets kleding en in het andere deel haar toiletspullen, een leesboek, notitieblok, opladers en een

FOTO HIELCO KUIPERS

S naar oppashuis

inderen, et fami- sym- huis'. straks in het er verder waar ze len. nrustig, le per- der uisge- ussen nij. Mijn t snel: ip ik de n klein. ik vrij- inge- foorde- ma- ning of llen offer en odig."

ant een ndere lees- en een

laptop. „Dat is het. 's Winters zijn de kleren dikker, dus past er minder in. Dan draag ik dus meer hetzelfde. Er staan wel wat spulletjes opgeslagen in Noordwijk: aan het eind van de zomer wissel ik de outfits en vervang ik de slippers voor sloffen. En als ik een feestje heb rijd ik ook even langs mijn zus.”

Weinig geld

Haar leven is vooral licht, denkt Iris. „Door mijn lage lasten heb ik weinig geld nodig om te leven. En dus kan ik doen wat ik leuk vind. Ik ben opruimcoach omdat ik het heerlijk vind om structuur aan te brengen. Hoewel je het inmiddels eigenlijk meer een soort loslaatcoach kan noemen: ik begeleid veel meiden van in de twintig die na hun afstuderen in een vaste baan zijn gerold en zich afvragen: is dit het nou? Daarnaast heb ik net een boek geschreven over mijn leven. Allemaal dingen die ik leuk vind en waarvoor ik niet gebonden ben aan een bepaald adres.”

Niet dat ze het type 'reiziger' is. „Ik vind het niks om in Thailand te backpacken, om maar wat te noe-

'Er is altijd wel iemand op vakantie'

men. Om het fijn te hebben wil ik twee, of drie weken ergens vast zitten. Op die manier heb ik voldoende tijd om de omgeving te leren kennen.” En dat dan op microniveau. Een beetje boodschappen doen, de buurt verkennen. „Ik kijk wat de directe omgeving mij biedt. Dit huis bijvoorbeeld, heeft een ligbad. Daar ga ik dan in. En om de hoek is de Haagse Markt waar ik mijn groente haal. Zo heeft elke plek zijn eigen interessante dynamiek.” Ligt een huis afgelegen? Dan mag ze eigenlijk altijd wel de auto gebruiken. „Maar meestal zit ik in de buurt van Leiden en Den Haag. Dichtbij familie en vrienden. Dat vind ik het fijnst, dat draagt bij aan mijn thuisgevoel. Het huis in Brugge, waar ik straks op ga pas-

sen, voelt meer als een soort vakantie.”

Het is eigenlijk nog nooit tegengevallen, vertelt ze. „Hoewel ik het een keer in Brielle wel moeilijk had. Ik kwam net terug uit Bali en had iets opgelopen van een insect. Doodziek was ik, maar bij de huisarts in Brielle kwam ik niet ver: hij stuurde me naar Scheveningen waar mijn eigen arts zit. Dat zijn de lastige dingen.” Hoewel ze nog absoluut niet de behoefte heeft aan iets vasts, gaat Iris er niet vanuit dat ze de rest van haar leven blijft 'oppassen'. „Als ik het zat ben, dan verander ik mijn leven weer. Die les heb ik geleerd toen mijn vader overleed: het leven is kort en dus moet je niet vasthouden aan een plek waar je eigenlijk niet wilt zijn.”

Iris zoekt nog een oppashuis voor de eerste drie weken van juli en van 16 tot en met 23 augustus. Interesse? Kijk op de website ruimjeleven.nl. Hier kan ook haar boek besteld worden 'Thuis zonder huis', over haar avonturen in de oppashuizen, over loslaten, vrijheid en vertrouwen.